

ȚARA SE PREGĂTEȘTE DE ALEGERI

Cu patru ani în urmă, la Congresul marii familii a țăranilor cooperatori, a luat cuvântul și Petre Mihalache din Tîrziu Vasluiului. L-am ascultat vorbind despre înfățișarea tristă a satului de odinioară, în care, țăranul, din puținul lui câștig nu-și putea asigura nici minimumul necesar traiului, dar, să-și ridice o casă mai omenească, sau să-și poarte copiii la școli. L-am ascultat apoi invitînd pe cei de față la Tîrziu. „Să veniți să-l vedeți astăzi. Case încăpătoare pe ale căror acoperișuri se înalță antene de radio și televiziune. Urmașii pălmașilor din Tîrziu au trei școli, cămin cultural și cinematograful. Copiii multor țărani cooperatori învață la școli superioare”.

Că în această invitație a lui Petre Mihalache deslușim mîndria abia reținută a sateanului din zilele noastre este în afară de orice îndoielă. Pentru că, astfel de scurte cronici am mai auzit și despre Gocile-Doljului, despre Stoicaneștii-Oltului, despre multe sate aflate pe întinsul Bărăganului sau Podișul Transilvaniei de pe cele trei Crișuri sau de pe Valea Călmățuiului. Este mîndria țăranimii și a muncitorimii, mîndria intelectualității, mîndria noastră a tuturor.

Au trecut patru ani de atunci. Patru ani în care înnoirile orașelor și satelor au cunoscut un salt nemăitîlnit în cronica acestei țări. Să răsfoim, așadar, această cronică și să ne aruncăm privirea peste harta țării, peste mîile de șantiere mai mari și mai mici, peste marile întreprinderi noi nouțe, peste orașe și sate și mai ales să ne oprim puțin asupra peisajului social și cultural al așezărilor noastre. Succesele dobîndite în ultimii patru ani sînt o grăitoare dovadă a înțelepciunii cu care ne cîrmuiește partidul nostru. Cele 155 miliarde de lei investite în economie au făcut ca producția industrială să crească față de prevederile planului cincinal cu 12,3 la sută. Dăm aceste cifre, pentru că de ele depind multe alte realizări. Din dezvoltarea industriei, a agriculturii, a comerțului, a tuturor ramurilor economiei depinde cît de mare va fi venitul național, în ce măsură au crescut și vor crește veniturile populației. Exemple sînt destule. În primul rînd veniturile. Doritorii de statistici pot afla, bunăoară, că veniturile țăranimii din munca depusă în cooperativele agricole au crescut între anii 1965—1968 de la 5,4 miliarde lei, la peste 6 miliarde, iar din

vînzarea produselor agricole pe piață veniturile au crescut de la 4,350 miliarde la 5,100 miliarde lei. Cum s-a oglindit acest venit în viața țăranimii ne-o arată cele 427 000 locuințe ridicate în ultimii cinci ani.

Victoriile noastre

Dar, între anii 1951—1967 s-au construit la sate 1 170 347 case noi.

Cine nu știe să afle că, înainte de război, în țara noastră existau vreo 4 milioane de analfabeți sau semi-analfabeți. Mulți se aflau în orașe, dar, dureros de mulți erau la sate. Aceasta era situația și nu puțin au fost aceia care au arătat-o, exemplificînd starea de lucruri așa cum au

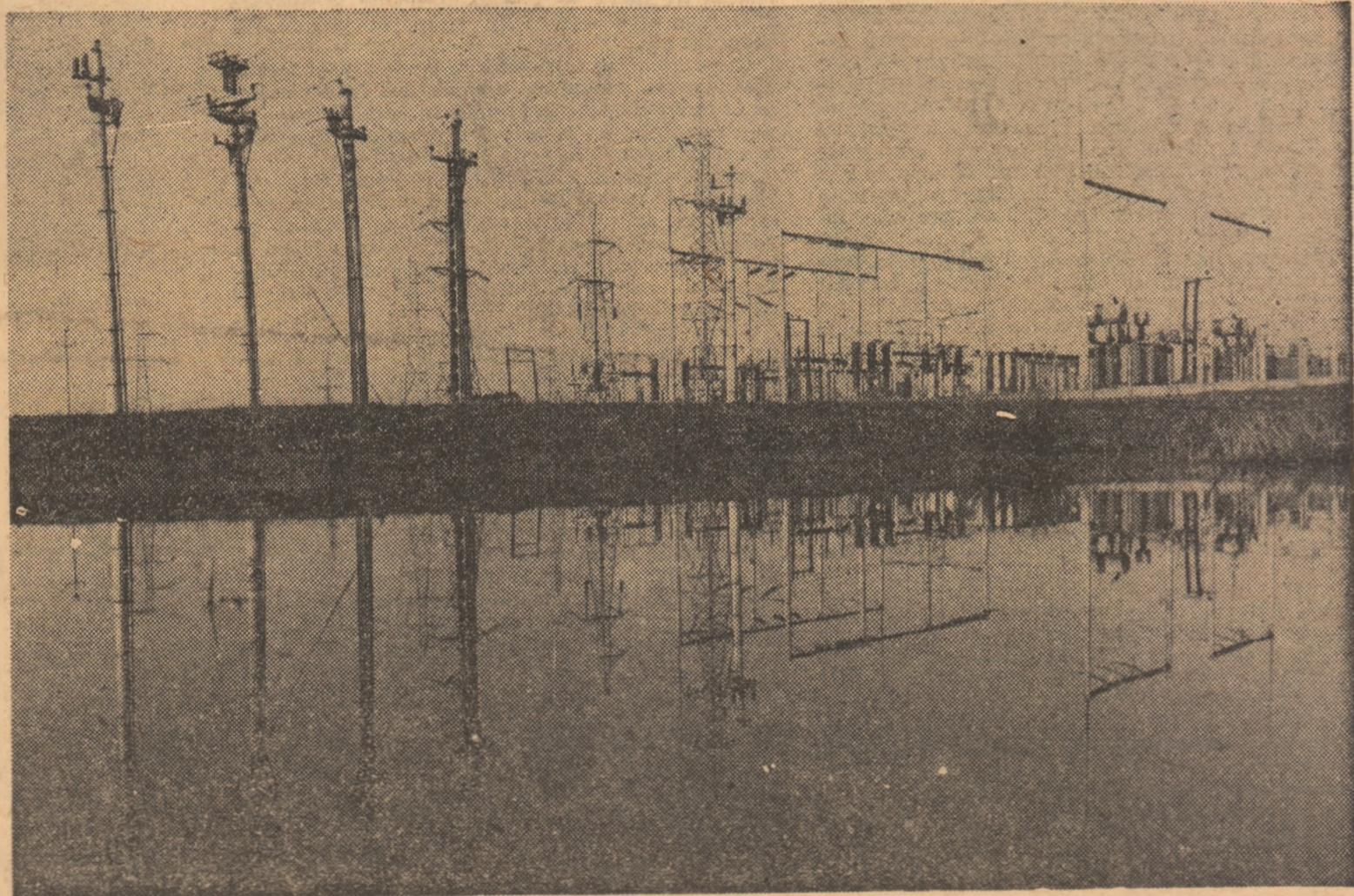
făcut-o delegații mai sus amintiți. Care este situația acum, la începutul lui '69? Pe întinsul țării funcționează 8 649 de unități preșcolare cuprinzînd aproape 400 000 de copii de 3 pînă la 6 ani. Numărul școli-

lor cu clasele I—VIII este de aproape 15 000, al liceelor de cultură generală de 566, al liceelor de specialitate 165 și, să mai adăugăm cele 45 licee și secții pedagogice. Școala generală obligatorie cuprinde circa 3 milioane de elevi. Nu există sat în care să nu funcționeze cel puțin o școală generală. Numărul elevilor în licee a crescut de 10 ori. Ne aflăm

printre primele țări din lume în ce privește numărul de studenți la 10 000 de locuitori. Sumele ce vor fi alocate în acest an pentru învățămînt din bugetul statului se ridică la 8,3 miliarde lei. Să mai adăugăm că tot de la bugetul statului se vor investi pentru nevoile social-culturale 33 miliarde lei și să întregim această listă cu investițiile pentru apărarea sănătății poporului, pentru sporirea rodniciei ogoarelor, investiții de care se bucură deopotrivă toți oamenii muncii din țară și vom avea un minunat tablou al societății noastre de mîine.

Despre toate acestea și despre multe alte realizări vorbesc cetățenii acum cînd își propun candidații pentru alegerile de la 2 martie.

CL. MUNTEANU

Cele 24 de cuve prevăzute în planul de extindere a halelor de electroliză de la Uzina de aluminiu din Slatina au fost puse în funcțiune cu jumătate de an mai devreme

SLATINA = ALUMINIU

În loc de introducere

Mai ține minte cineva clipa cînd, cu picioarele afundate în grîu, topograful trasau prin aer niște linii imaginare? Acum le vîd aievea desenate tot cu verde, culoarea dominantă a halelor.

Un inginer tînăr, atît de cumpănit, atît de delicat și de indatoritor că te miri cum poate să-l cheme Bătae, dezvoltă istoria întregului act industrial slătinean care se mai numește și „Alro” (aluminiu românesc). Am descoperit noi aluminiul? Nu. El stă de la facerea lumii în compoziția astrilor. El își află de mult locul în tabela lui Mendeleev.

Dar la Slatina se fabrică un aluminiu pur și barele și sirma și lingourile acelea ușoare cu strălucirea lor de argint au cotă mare în strănătate. Iată țările care bat la poarta uzinei, — în vîrstă de abia cinci ani — și cumpără aluminiul: Olanda, Belgia, Anglia, Franța, Suedia, Austria, Italia, R.F. a Germaniei, Statele Unite ale Americii, Israel, China, Iran...

Aluminiul se naște din pulberea albă de alumina. Uzina are un siloz veșnic plin, cu făina aceasta metalurgică, așa cum sînt silozurile de cereale din Bărăgan.

Aluminiul se naște din înclăstrea anodului și catodului, cele două

mari sarcini electrice contrare a căror întîlnire produce întotdeauna minunul.

Aluminiul soarbe din Olt și din marile fluvii de energie electrică ce se încruciează în văzduhul Slatinei. El se ivește pe lume fierbind la roșu în mari cuptoare care se inclină la o apăsare de buton ca vasele de supă, lăsînd să se scurgă în lingotiere ultima picătură incandescentă. L-am văzut difuzat în pulberea albă și apoi în lingourile care străluceau, dînd marii hale înfățișarea unui tezaur.

Orașul

Slatina are 600 de ani. Și după ce 600 de ani a trăit în cel mai desăvîrșit anonim provincial, un metal ușor și alb, ductil și maleabil, vine și-și pune pecetea pe oraș, pe viața lui, fixînd în limbajul nostru industrial o nouă asociere, puternică și durabilă: „Slatina-aluminiu”.

— Care-i părerea dv. întîmă despre Slatina de acum? îl întreb pe Marin Necșulescu, vicepreședinte al consiliului popular orașenesc, om de 43 de ani, fiu al Slatinei.

— S-a vorbit și s-a spus mult despre noi cu prilejul aniversării. Ce-aș mai putea adăuga eu?

— Și totuși acum 20 de ani, orașul arăta ca un tîrg banal. Așa îl țîn minte și acum îl revîd dintr-o dată într-o nouă lumină. Ce ziceți de asta? Omul tresare, își aduce aminte că odată era aici o moară „Aluta” (alutus-latinește = Olt), și-o fabricuță de cherestea.

— După cum văzurăți, noi n-am avut industrie. Știți ce spunea Iorga despre oraș?... „În Slatina viața pulsează încetinel ca într-un trup amorțit de multă vreme”. Acum uzina ne-a intrat în sînge. Ne-am obișnuit cu ea de parcă ar fi de cînd lumea aici. Cînd s-a bătut primul țăruiș la uzină s-au înălțat în oraș, ca o replică promptă, primele blocuri. De la Vlaicu Vodă care pomenește cel dintîi de Slatina, orașul n-a avut o sistemă edilitară. Acum cele două microraloane se dezvoltă după o concepție urbanistică precisă trăgînd după ele orașul. Cu zece ani în urmă nu aveam

VIRGIL TOSÓ

(Continuare în pag. a 5-a)

**Modernizare
și tradiție
în activitatea
culturală**

Insemnări din Feleacu

Aplauzele care au răsunat la spectacolul prezentat, de curind, la Feleacu au răsplătit — este afirmația unor săteni — nu numai reușita acestei manifestări artistice ci într-un fel și strădaniile depuse vreme îndelungată de către căminul cultural pentru îmbogățirea vieții spirituale din comună.

La spectacolul amintit, alături de formațiile artistice tradiționale, au urcat scena și două formații noi: cercul de balet și ansamblul de gimnastică din localitate.

Prima apariție pe scenă a cercului de balet condus de profesoara Aurica Feșnic a uimit spectatorii prin gingășia și grația cu care micii artiști au realizat spectacolul *Motanul și șoarecele* iar tinerii din echipa de gimnastică au lăsat o bună impresie prin exercițiile de piramidă și la sol.

Așezată la circa 10 kilometri de orașul Cluj, comuna Feleacu cunoaște un accentuat proces de urbanizare. Influența orașului — centru industrial și cultural de mare prestigiu — este vizibilă în toate domeniile vieții materiale și spirituale a satului. Se observă o pătrundere tot mai vizibilă a confortului urban, o creștere simțitoare a nivelului de cultură generală și de specialitate (mulți săteni lucrează la uzinele sau întreprinderile din Cluj), schimbări însemnate în gustul și preferințele cultural-artistice ale locuitorilor din comună.

Toate acestea ridică probleme noi în fața așezământului de cultură din localitate și, în mod deosebit, necesitatea modernizării activității pe care o desfășoară. Este un merit al căminului cultural (director Simion Bucur) că a sesizat mutațiile ce se petrec în exigențele spirituale ale sătenilor și că în munca culturală din Feleacu își fac apariția, din ce în ce mai pronunțat, aspecte ale modernizării atât în conținutul cât și în formele acestei activități.

Baletul, ansamblul de gimnastică nu sînt singurele mărmuri ale acestei tendințe și preocupări. În această iarnă, și-a început activitatea și Cercul de orientare turistică (geografie) condus de profesoara de geografie Felicia Miclea. În cadrul cercului s-au și ținut câteva lecții: *Munții Apuseni, Valea Arieșului și una intitulată Itinerar Feleacu — Lacul Roșu*. Este, de asemenea, în curs de organizare un cerc de fizică sub conducerea profesoarei Dorina Dăcu. Activitatea acestui cerc se va desfășura sub forma unor lecții-laborator, în cadrul cărora tinerii cursanți vor fi chemați să participe nemijlocit la efectuarea diferitelor experiențe. Pe linia modernizării se înscrie și preocuparea de a iniția variate activități la club alături de Feleacu cit și la Vilcele, sat ce aparține de comună.

Modernizarea nu se desfășoară însă în dauna manifestărilor tradiționale, apreciate de săteni, ci avîndu-se grijă să existe un echilibru adecvat între contemporan și tradițional în activitatea culturală. Comuna Feleacu are o veche și bogată tradiție culturală. Aici, a organizat, decenii de-a rîndul, frumoase șezători prestigioase organizație culturală Astra. Și azi activează în comună cu mult succes o veche formație de dansuri populare formată din 12 perechi, o echipă de teatru și soliști dansatori și de muzică populară.

Grija pentru păstrarea și dezvoltarea tradițiilor culturale-artistice se oglindește și în preocuparea de a organiza un ansamblu folcloric pe comună (împreună cu satele Vilcele și Gheorgheni) care să aducă pe scenă șezătoarea, una din cele mai vechi manifestări cu caracter folcloric ale satului.

La sfîrșitul anului trecut, cu ocazia împlinirii a 480 de ani de la ridicarea de către Ștefan cel Mare a bisericii de la Feleacu, în comună s-a organizat o expoziție interesantă. Au fost expuse numeroase tipărituri vechi, printre altele Cazanul lui Varlaam, tipărită la Iași în 1643, *Evanghelia* lui Șerban Cantacuzino, tipărită la București în 1672 și donată bisericii din Feleacu la 1688, precum și o serie de vechi picturi pe sticlă și lemn. Expoziția a stîrnit interes și a fost vizitată de toți sătenii din comună. S-a văzut atunci cit de mult îi interesează pe oameni istoria comunei lor, așezare foarte veche. Acest interes ar putea fi satisfăcut și prin organizarea unor conferințe susținute de istoricii din Cluj, sau a unui cerc de istorie în care să se predea lecții pe această temă. Inițierea unor asemenea acțiuni s-ar înscrie ca o nouă și însemnată realizare a căminului cultural din localitate.

I. RADU

**Civilizația
satului
contemporan**

Civilizație înseamnă nivelul de dezvoltare socială, economică și culturală atins de un popor sau de o anumită epocă în istorie. Civilizația în satul și comuna noastră se exprimă prin nivelul material și spiritual al tuturor oamenilor, al gospodăriei lor, al colectivității organizate în jurul unităților de muncă.

Modern este cuvîntul care cuprinde o serie de aspecte ale timpului de azi, în pas cu progresul actual. Îmbinarea celor două noțiuni reprezintă o realitate bine conturată în viața și activitatea poporului nostru.

Această civilizație modernă se face simțită prin mai multe moduri. Întîi printr-un mod tehnic general: aparatele electrice și electronice — radioul, fierul de călcat, televizorul, mașina de cusut și spălat rufe etc. — dublate de aspectul evoluției tehnico-științifice privind mijloacele colective de lucru — mașini, agregate și aparate care ușurează munca în cîmp, la pădure, în plantații etc.

Urmează și se confundă cu acest aspect tehnic multilateral, modul de comportare în societate, de la îmbrăcăminte la gest, de la vorbă la bagajul de cunoștințe, de la valoarea personală a omului la exprimarea ei în cadrul colectivității.

Altă formă a civilizației moderne este subliniată de noutățile pe care săteanul le primește, și de ei, prin contactul de muncă pe șantiere sau întreprinderi, prin ziare, radio și televiziune, prin intermediul Magazinului Universal — sursă de continuă aprovizionare cu mărfuri noi de tot felul.

Satele și comunele țării au adunat în sutele de ani de cînd au luat ființă — altele sînt milenare — o serie de obiceiuri și tradiții, care alcătuiesc, în totalitatea lor, ființa și personalitatea poporului român. Între aceste obiceiuri și tradiții, manifestate diferit și oarecum inegal în funcție de zonele geografice ale țării, și civilizația modernă, egală și în permanentă înnoire, apar unele puncte, distanțe sau dezacorduri, care nu trebuie privite cu indiferență.

Civilizația modernă, cu multe forme orășenești de exprimare, trebuie înțeleasă ca un plus cîștigat de satele și comunele noastre care fac, astfel, un salt social și economic de foarte mare importanță pentru dezvoltarea societății noastre. Este un plus care se adăogă experienței de viață și valorilor existente, este un cîștig general al întregului popor, un pas firesc în istoria societății contemporane.

Ceea ce cred unii tineri că, avînd motocicleta sau tranzistorul, înseamnă a nu mai lua în considerație cîntecul sau meșteșugul străbun de artă — sau ceea ce afirmă cite unii că „așa am apucat, așa vreau să mor” — constituie nu numai o greșală, dar o dovadă că nu s-au adaptat civilizației moderne care nu înlătură tradițiile și obiceiurile bune de la temelile puterice ale unui popor. Din contra: civilizația modernă trebuie considerată ca o treaptă reală pe scara spre lumină și progres a întregii societăți. Avantajul nostru este că acest pas, în zilele noastre, s-a făcut repede, nu în secole sau lungi etape istorice, ca în trecut. Și aceasta tocmai datorită evoluției tehnico-științifice, organizatorice și materiale, precum și răspîndirii largi și rapide a principalelor mijloace de informare și exprimare individuală sau colectivă.

Bazele materiale ale civilizației moderne există realizate în toate localitățile mai mici sau mai mari ale țării, urmate imediat de o serie de noi deprinderi de muncă și de viață. Acestea nu exclud bogăția de experiență și tezaurul de artă și cultură al poporului. Dimpotrivă. Dacă ne gîndim numai la modul în care sînt valorificate cîntecele, jocurile, meșteșugurile țărănești — în spectacole, expoziții, manifestațiuni în țară și străinătate — se înțelege de la sine că civilizația modernă nu este altceva decît pasul aceluorși oameni de vîrstă diferite, din lumea satelor și comunelor, făcute spre îmbogățirea sufletului și gospodăriei, a averii spirituale și materiale a întregii țări.

Civilizația modernă se confundă, în cele din urmă, cu sentimentul de înnoire, de creștere a capacității de primire și folosire a tuturor formelor și aspectelor noi de viață, adăogate, ca un plus de valoare, la ceea ce a construit, a durat și păstrat poporul nostru.

BARUȚU T. ARGHEZI

Impăcare. Gravură în lemn de Marcel Olinescu

101

**101
PORTRETE**

Casa județeană a creației populare Bacău pregătește în prezent o carte intitulată — poate provizoriu, poate definitiv — „O sută de portrete”. După cum ni s-a spus, este vorba de o prezentare a celor mai buni artiști culturali din satele județului Bacău, un fel de „corpus” al virfurilor muncii culturale-artistice desfășurate în mediul rural. Am numit așa această lucrare, avînd în vedere densitatea materialului faptic expus, caracterul lui pilduitor, numărul mare al artiștilor prezentați (o sută, cum ne arată titlul), varietatea metodelor folosite de ei și eficiența acțiunilor întreprinse.

Anunțînd cartea în pregătire, ne gîndim la dificultățile pe care le are de înțîmpinat autorul ei. El va trebui să comprime în cîteva pagini biografia despre care s-ar putea scrie romane, fiindcă unii dintre eroii și-au folosit tot timpul liber, o viață întreagă, pentru îmbogățirea spirituală a maselor.

Așa este, de pildă, învățătorul Gheorghe Năstase din satul Slobozia, comuna Urziceni, directorul căminului cultural, sfetnicul și animatorul de totdeauna al tuturor formațiilor artistice din comună, lector al cercurilor legumicole și fitotehnice de la învățămîntul cooperativelor agricole, omul care, cum se spune îndeobște despre el, „a molipsit tot satul cu spiritul său gospodăresc”. Așa este și învățătorul Vasile Mănciu din Răcăciuni, cel care a scollit pînă acum trezeci de promoții și care, cu autoritatea sa morală, a atras mase largi de

oameni în jurul căminului cultural, făcînd din acesta centrul vieții spirituale a satului și prilejuindu-i nenumărate succese de răsunet pe plan cultural și artistic.

Așa este, în sfîrșit, profesorul Paul Tarălungă din Prăjești, sat în lunca Siretului. Învățător la început, și-a completat studiile urmînd la fără frecvență Facultatea de biologie-geografie. Din 1945 încooace, a început să adune, piesă cu piesă, material pentru un muzeu de zoologie și arheologie, de numismatică și etnografie. Timp, bani, energie, nimic nu a fost niciodată prea puțin pentru realizarea visului său. Fără a găsi sprijin pe plan local. Și astfel, „ciudatul” Tarălungă, cum îl socoteau unii la început, colinda pe dealuri, prin lunci, pleca la munte de unde se întorcea cu vreun șoim sau la mare de unde căra un cogașmită pui de rechin. Pe adresa muzeografului amator soseau tot mai multe colete bizare. Pe unele scria „raci”. Oamenii au citit „raci” și cineva s-a îngrijorat: „Tovarășe Tarălungă, n-o să vă îmbolnăviți mincînd atîția raci?”

Muzeul a fost inaugurat la 27 iunie 1965. Numără astăzi circa trei mii de piese și e vizitat de un public larg, inclusiv de specialiști din țară și străinătate.

Dar să nu anticipăm conținutul cărții „O sută de portrete”. Vroiam de fapt să amintim că autorul ei este tot un veteran al activității culturale, fostul inspector metodist, azi pensionar, Mîtreu Aristotel. El a muncit în acest domeniu peste treizeci de ani.

Este neîndoios că portretul său ar merita să stea în fruntea celor „o sută”. Prefăcătorii volumului vor avea, desigur, în vedere acest lucru, încît ne permitem de pe acum o „erată”: numărul portretelor, socotînd și prefața, va fi de... 101.

NICOLAE CULCEA

PENTRU VIITORUL LUMINOS AL ȚĂRII

CREȘTE FAMILIA LUI „U-400”

Noii născuți s-au înregistrat la Uzina „Tractorul” din Brașov. Sint cele mai noi tipuri de tractoare realizate în uzina de la poalele Timpet. Primul este destinat lucrărilor în legumicultură, al doilea în sectorul viticol. Cei doi gemeni au o mare stabilitate, putând lucra pe terenuri dificile, mai ales pe cele în pantă.

10 MILIOANE DE „STELE”

Fabrica se numește „Steaua electrică” și se află la Fieni-Dîmbovița. Aici, a intrat recent în funcțiune o nouă hală de producție sporind astfel capacitatea de producție cu 10 milioane de becuri anual. La aceeași fabrică sint în construcție alte două linii de fabricație, care vor asigura, încă în actualul cincinal, un spor de 40 milioane becuri.

DUNAREA ȘI CĂLMĂȚIUL

Se întîlnesc în partea de sud a județului Brăila. Zona e cunoscută prin pămînturi sârăturoase, slab productive. Cercetările făcute în ultimii ani au scos la iveală mari posibilități de valorificare a terenurilor. Lucrările au început prin crearea unei incinte îndiguite cunoscută sub denumirea Călmățui-Gropeni. Scopul? Amenajarea unei orezării care va cuprinde în final 5 400 hectare și va fi cea mai mare orezării din țara noastră. Pînă în prezent au și fost date în folosință 3 000 de hectare.

PE ARGEȘ ÎN SUS

Drojdia furajeră este foarte căutată pentru proprietățile ce le are în nutriția animalelor. Și fiindcă e tot mai mult solicitată, se depun eforturi pentru sporirea acestui produs. La Pitești, în cadrul Combinatului pentru industrializarea lemnului, spre exemplu s-a pus în

funcțiune o secție pentru producerea drojdiei furajere, cu o capacitate anuală de producție de 2 000 tone. Materie primă există din belșug. Se extrage din apele reziduale provenite de la fabrica de plăci fibrolemnoase a combinatului, ape care altminteri s-ar scurge fără folos.

CUM SE SCOT SEMINȚELE

Întreprinderea agricolă de stat din Jimbolia este specializată în producerea de semințe legumicole. Cine nu știe cit de migăloasă este munca de scoatere a semințelor? Preocupați de aceasta, inginerii Andrei Hutira și Matei Năstase au realizat o mașină al cărei randament este de 3 tone semințe pe oră, adică atît cit puteau scoate, manual, 300 de oameni.

PRODUSE ROMÂNEȘTI PE MERIDIANELE GLOBULUI

Cuba, Grecia, Iran, Uniunea Sovietică, Venezuela și Singapore iată țările în care întreprinderea românească de comerț exterior „Mașin-export” a livrat în ultima perioadă vagoane marfă acoperite, vagoane cisternă, electromotoare etc. Noile contracte care au fost perfectate cu Ungaria și Australia prevăd a se exporta vagoane acoperite și electromotoare asincrone de diferite puteri.

Pe baza contractelor perfectate cu Pakistanul și Cuba, întreprinderea „Industrial-export” va exporta o serie de stații electrice de transportoare și respectiv, instalații de foraj de tip 2 DH—100.

FRIGIDERELE GĂEȘTIULUI

Găeștiul era cunoscut doar prin câteva ateliere. Acum se poate vorbi de o zonă industrială a Găeștiului. Aici, în această zonă se naște o nouă întreprindere, a doua de acest fel din țară, Fabrica de frigidere. Începînd din anul viitor această nouă fabrică va începe să producă, anual, 200 000 de frigidere. Utilajele sint automatizate, o parte din ele fiind produse de industria noastră.

IPOSTAZELE SATULUI DE AZI

De cîte ori evoc imagini ale satului nou, socialist, îmi amintesc de cuvintele unui om din Bărăgan. Se numește M. Dogaru și e președintele C.A.P. Fundulea. Cuvintele lui exprimă poate cea mai actuală și mai semnificativă trăsătură a evoluției vieții rurale contemporane. „Într-un fel se făcea agricultura la noi acum 15—20 de ani, sau chiar acum 7—8 ani și altfel se face azi. Cu 7 ani în urmă, cooperativa noastră avea un singur inginer și un tehnician, brigadier și șefii de echipă de multe ori avînd doar cîteva clase elementare. Azi avem trei ingineri specializați în problemele ce se cer rezolvate în sectoarele de bază ale cooperativei: doi ingineri agronomi, care răspund de cultura mare și sectorul legumicol și un inginer agrozootehnic. În plus, de sectorul zootehnic se preocupă și un medic veterinar. În toate sectoarele, îndrumarea științifică și controlul îndeplinirii sarcinilor sint completate de cei 14 tehnicieni ai noștri, specializați în agronomie, economie agrară, culturi irigate, zootehnie și tehnică

veterinară. Dintre aceștia unii îndeplinesc funcția de brigadier... Au crescut, s-au schimbat, sint alții și oamenii din echipe și brigăzi, simpli cooperatori, cei care asigură producțiile de grîu, porumb, legume, zarzavaturi, crescători de vite sau păsări. 8 din 10 sint cuprinși în învățămîntul agrozootehnic de masă, sint cursanți sau absolvenți ai cursurilor de trei ani sau ai cursurilor de specializare. Tineri sau vîrstnici, oamenii învață, sint preocupați de ce e nou în știința agricolă, de ce e nou în lume... Schimbîndu-se satul, schimbîndu-se condițiile de lucru determinate de mecanizarea agriculturii, de aplicarea tehnicii și științei în cultivarea pămîntului, s-au schimbat și oamenii și modul lor de gîndire. În orice casă, cel puțin doi-trei dintre cei tineri învață într-o școală de stat, iar vîrstnicii sint înscriși la cursurile învățămîntului agrozootehnic de masă sau urmăresc ciclurile de simpozioane sau conferințe pe teme agricole, la cîminul cultural. Fiecare familie de țărani cooperatori este o familie de

elevi. Și aceasta cu atît mai mult se poate afirma într-o comună ca a noastră, unde pe lingă școala de cultură generală funcționează un liceu agricol cu secții de agricultură, zootehnie, culturi irigate și tehnică veterinară, iar pînă anul trecut a funcționat o școală tehnică agricolă... Și-apoi să nu uităm, că doar la o distanță de cîteva zeci de minute de drum cu autobuzul se află școala de mecanizatori agricoli Sărulești, liceul teoretic și liceul agricol din Brănești, sau liceul de economie agrară din Vidra. Deci, tineretul nu mai este nevoit să plece la oraș pentru a învăța și apoi să rămînă acolo, ispitit de unele avantaje. Aici învață, aici i se asigură și locul de muncă, fie la cooperativa agricolă de producție, fie la întreprinderea agricolă de stat sau la Institutul de cercetări și cultură a plantelor tehnice...

Aflînd că toți cei 17 absolvenți ai școlii tehnice agricole din Fundulea au rămas în comuna natală, am căutat să stau de vorbă cu cîțiva la locul de muncă. Pe trei dintre ei — Constantin Căprioreanu, tehnician agronom, Nicolae Negreanu și Gh. Ivașcu, tehnicieni veterinari — i-am întîlnit în sala de cultură a C.A.P., învățînd împreună... limba franceză. O pasiune extra-profesională? Nicidecum. Toți trei s-au hotărît să-și completeze pregătirea de cultură

generală, dînd examene de diferență pentru obținerea diplomei de baccalaureat. Limba franceză este doar una din materiile la care stădiază împreună.

Din vorbă în vorbă aflu că cei trei sint și rude între ei — veri — și că mai au o pasiune comună — radioamatorismul. De curînd și-au terminat un aparat de recepție-emisie. La confecționarea lui a lucrat și Elena, sora lui Căprioreanu, elevă în ultimul an la liceul din Brănești, iar la efectuarea unor calcule au fost ajutați de Niculina Măcelaru, o verișoară elevă la liceul de economie agrară din Vidra, secția contabilitate. Și mama lui Căprioreanu le-a dat o mină de ajutor.

„Preocupări multiple, preocupări utile și necesare, care se dezvoltă într-un climat de efervescență spirituală specifică contemporană satului nou românesc într-o înlăunțire, firească, unde își dau mîna toate generațiile. E o țesătură de preocupări și îndrăznele cerute de actuala treaptă de dezvoltare a civilizației rurale, în care individul se străduiește să atingă nivelul colectivului socialist. E o treaptă pe care încep să se ștergă denivelările, rămîinerile în urmă, față de oraș, satul aducînd la el acasă ca pe un bun obligatoriu, știința și cultura

IRIMIE STRAUȚ

Candidați ai Frontului Unității Socialiste

Brigadierul

Vasile Ene, brigadier de cîmp la Moara Vlăsiei, mi-a spus că într-o adunare generală s-a propus ca un colțșor de 12 mp. din cei 4 000 de metri de răsadnițe de la grădina de zarzavat, să fie hărăzîți florilor pentru sămînță. Acolo au pus trandafiri și panseluțe iar primăvara primește fiecare cite o grămăjoară de sămînță și un butaș de trandafir și le duc așa cum se duce o flacără în căușul palmei și le așează în fața casei. Mai tirziu, prin mai, satul apare incins cu brîie colorate de mama natură, fiindcă grădinițele din fața caselor se fîn lanț, unindu-se și dînd acea continuitate frumuseții. Să ne fie iertat că vorbim acum sub omăt despre flori dar am găsit și sămînța firavă și oamenii mocnînd de nerăbdare.

Acum cînd l-au propus candidat al Frontului Unității Socialiste pentru circumscripția nr. 13-Căciulați, unde este el vechi deputat, Vasile Ene a promis ca împreună cu cetățenii și prietenii lui din cîrcă să extindă zona de verdeață și flori și să mai facă totodată

niște canale la o intersecție de străzi din circumscripție unde se adună apele și e un noroi care-i „stă pe suflor”. Mi-a plăcut cuvîntul. Numai un om care trăiește prin viața, prin neazurile și bucuriile celor din jurul său poate grăi așa. Poate de aia îl ascultă și-l urmează. Poate de aia, oamenii din cele 60 de case cit are el în circumscripție au făcut, cu cîțiva ani în urmă, alte canale de drenare care au îndreptat apele de strînsură spre Clocociov; poate de aia și-au schimbat gardurile mutîndu-le după ce-au întins o sfoară cit era ulița de lungă. Poate pentru același lucru au plătit cuminți și la timp contribuția în bani și acum au toți electrică iar 15 dintre ei, televizoare.

— Ce-ai făcut matală în 9 ani de cînd ești deputat?
— Cine mai știe cite?
— Dar circumscripția de acum 9 ani cum arăta?
— Păi, tot ce auzirăți că se află astăzi, pe atunci nu era. S-a obișnuit pesemne să nu-și măsoare faptele. O

clipă a numărat cei 9 ani scurși, de cînd trăiește și muncește în mijlocul celor care l-au ales. Și a căzut pe gînduri privind departe cu ochii de un albastru incredibil de pur, care m-au făcut, acum cînd tropăiam cu toții în ger să mă gîndesc la cerul de iunie.

P. S. Ni se mai spune că în comuna Moara Săracă și în satul aparținător Căciulați, au fost propuși zilele aces-

tea drept candidați ai Frontului Unității Socialiste, Constantin Nicolae, primarul comunei, Ilie Florea, șeful I.C.I.L.-ului, care depășește an de an planul de contractări la lapte, Gheorghe Neșteanu, învățător pensionar, care a școlit generații de săteni din Moara Vlăsiei și alții.

V. TUDOR

DIALOG CU CITITORII

Ioan Costinescu, Iași. Scrisoarea dv. ne bucură. Sperăm să nu fie ultima. Îngrijirea monumentelor ridicate în memoria eroilor este o datorie omenească, care ține de pietate și de respect pentru cei care și-au dat viața pentru întregirea patriei. În marea majoritate a localităților, această grijă se poate vedea, atît din partea organelor locale, cît și din partea cetățenilor. Vor fi și excepții. Datoria noastră este de a le aminti și o facem ori de cite ori descoperim un astfel de caz.

Soreanu Leon, Bistrița. Aprecîem măsurile luate în vederea aprovizionării populației cu un sortiment variat de produse agro-alimentare. V-am sugera mai multă concizie. Cînd veți mai vorbi despre aprovizionare, referiți-vă mai mult la cele ce se petrec în unitățile de desfa-

cere. Așteptăm și alte vești de la dumneavoastră.

Elena Burnichi, Brătești-Bacău. Sperăm că de data aceasta locuitorii satului Brătești vor fi ajutați pentru rezolvarea cererii lor legitime. Redacția a întreprins în această privință demersurile necesare și, răspunsul este favorabil.

Vasile Turea, Coțușca-Botoșani. Satisfacție deplină. De unde se vede că „Însemnările din Rădăuți” au avut ecou. Se poate deci! Pe cînd alte vești de pe frumoasele meleaguri sucevene?

Dumitru Bești, Socodor-Arad. Cele relatate de dumneavoastră au fost comunicate forurilor în drept de a le rezolva. Dacă s-au făcut greșeli ele se pot repara. Aveți toată încrederea. Poate n-ar fi rău să treceti pe la Uniunea județeană a C.A.P.

24 IANUARIE

Data de 24 Ianuarie — Ziua Unirii Principatelor Române — se înscrie cu litere de aur în istoria patriei noastre. În această zi, cu 110 ani în urmă, moldovenii și muntenii și-au dat mina pentru vecie și, ștergând vechile hotare, au pus temelile trainice ale României moderne.

Unirea — visul de veacuri al tuturor românilor — s-a făcut prin lupta însușită și curajoasă a maselor populare, condusă de patrioți înflăcărați ca Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Alexandru Ioan Cuza, C. A. Rosetti și alții. Felul în care a fost înfăptuit acest mare act istoric demonstrează, în perspectiva celor 110 ani scurși de atunci, maturitatea politică a poporului român, îndrăzneala și destoinicia lui în lupta pentru indepen-

dență, libertate, suveranitate națională și progres.

În furtunile vremurilor, oamenii muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități — locuitori ai acestor pământuri străbune — s-au unit în luptă comună, au fărâșit împreună bunuri materiale și spirituale de mare valoare, au înfăptuit statul național unitar român prin unirea la 1 Decembrie 1918 a Transilvaniei cu România. Insurecția armată de la 23 August 1944 înfăptuită de popor sub conducerea partidului a înscris o nouă eră în istoria patriei noastre.

Astăzi, la împlinirea a 110 ani de la Unirea Moldovei cu Țara Românească, poporul nostru condus de partid se află angajat în nobila și măreața acțiune de desăvârșire a construcției socialiste. Eliberat pentru totdeauna de cătușele exploatării omului de către om, stăpîn pe propriile sale destine, poporul român își făurește prin munca sa o viață mai bună, își făurește în mod conștient istoria sa glorioasă.

Victoriile obținute în anii construcției socialiste sub conducerea partidului nostru constituie chează și succesele noastre viitoare.

L. SIMION

AMINTIREA LUI CUZA

În comuna Cimpuri, raionul Panciu, se păstrează casa în care a locuit acum o sută de ani, moș Ion Roată, reprezentant al țăranilor în Divanul ad-hoc

STUDIOUL BUFTEA
 ÎN NOUL AN

Cu mici excepții, filmele pe care cinematografia românească le-a adus anul trecut la confruntarea cu publicul cineaștilor nu au satisfăcut exigențele acestuia. Ne vom abține de aceea să facem pronosticuri privind calitatea primelor pelicule ale anului 1969, rezumându-ne să vă informăm care sînt acestea și stadiul în care se află realizarea lor.

Printre cele mai așteptate filme — și în care se pun îndreptățite speranțe — este noul capitol al epopeii noastre naționale prin care vor prinde viață pe dreptunghiul de pinză figura și faptele ilustrei personalități a istoriei românilor care a fost Mihail Viteazu. Operă a unui cuplu de autori (scenarist — Titus Popovici, regizor — Sergiu Nicolaescu) care s-au mai întilnit cu rezultate meritorii în „Dacii” filmul Mihail Viteazu se află actualmente în etapa repetițiilor.

O preocupare constantă trebuie să o aibă studiourile noastre filmului de inspirație contemporană. Acesta va fi reprezentat în prima parte a anului prin trei producții. Primul este Răutăciosul adolescent (scenariu N.

Breban, regie — Gh. Vitanidis) cu Irina Petrescu și Iurie Darie în rolurile principale. Al doilea, Reconstituirea al regizorului Lucian Pintilie, care — după ce cu neuitatul film „Duminică la ora 6” s-a afirmat ca cea mai autentică speranță a cinematografiei noastre — a „tăcut” o vreme mult prea îndelungată. Avîndu-l ca operator pe același colaborator din primul său film — Sergiu Huzum, semnatar al unor imagini insolite și pline de poezie — regizorul a unit în distribuție alături de debutanții Vladimir Găetan și George Mihăiță, cărora le-a incredințat rolurile principale, pe experimențați actori Emil Botta și George Constantin.

Ambele aceste filme se găsesc în faza de montaj și sonorizare. Și mai avansat — deja finisat — este cel de al treilea film cu problematică de actualitate. Apoi s-a născut legenda, datorat aceleiași echipe care a realizat „Diminețile unui băiat cuminte” (regizor — Andrei Blaier, scenarist — Constantin Stoiciu, operator — Nicu Stan). Filmul, color, relatează despre iubirea ce se naște între un lucrător de pe un șantier de construcții (Iarion

UNIREA

de ION BĂNUȚA

Unirea vine din spice de grâu,
vine din pădure, vine din riu,
din Milcovul ce l-am sorbit
între pămînt și infinit.

Unirea vine din vîntul ce rodește,
din fructul roșu rășnrit în dește,
vine din Cuza, din Ion Roată,
vine din vis, din țara mea toată.

Foaie, foaie de cicoare, —
patimă de sărbătoare —
singur un cuc mic
cîntă din nimic
într-un pom străin
lingă necămîn.

Unirea vine din picior de plai,
vine dintr-o gură de rai.
Unirea vine din stele
din slava patriei mele.

Alexandru Ioan Cuza, marele luptător pentru Unirea Principatelor, și înfăptuitor al multor reforme în folosul poporului a fost, după cum se știe, izgonit de către conducătorii partidelor burghezo-moșieresti de atunci, care au adus în locul lui un principe străin. Astfel, Cuza a fost silit să trăiască în surghiun în diferite orase din Europa, printre care și la Heidelberg, în Germania, unde și-a petrecut ultimele zile ale vieții sale și unde, de curînd, s-a dezvelit o placă memorială pe care scrie: „În această clădire a locuit, în ultimele zile ale vieții sale, marele om politic și patriot român Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor Unite Române. Stîns din viață, aici, la Heidelberg la 15 mai 1873”.

Greu i-a fost Domnitorului departe de țara și de poporul său. Aducerea în patrie a corpului său neînsușit și înmormintarea la Ruginoasa au prilejuit mari manifestații ale maselor care l-au iubit ca pe un adevărat părinte și nu l-au uitat niciodată.

Pe tot parcursul de la graniță, pînă la Ruginoasa, mii și mii de oameni, dintre care unii de la mari depărtări, veniseră spre a-l conduce pe ultimul său drum pe cel care le făcuse atîta bine și dreptate. Mulți erau de la țară; oameni cu fețele arse de vînt, cu plele albe; erau prezenți feciori ai foștilor clăcași care pășeau grav și tăcuți, cu fețele umbrite de o adîncă tristețe.

A fost înmormîntat la Ruginoasa, unde se afla palatul său domnesc, loc de care l-au legat frumoase a-

mintiri petrecute alături de Elena Doamna, în puținele sale clipe de liniște. Sufletul tuturor era cernit. Lacrimi de recunoștință s-au scurs, rîuri, din ochii miilor de cetățeni veniți la manifestația de doliu.

Mihail Kogălniceanu, sfetnic apropiat al lui Cuza, care l-a sprijinit să realizeze numeroase reforme, a arătat că faptele lui Cuza sînt „nepieritoare”.

Alexandru Ioan Cuza nu poate să moară — sublinia Kogălniceanu. Dovedesc aceasta lacrimile unui popor întreg. Amintirea lui nu se va șterge din inimile noastre și ale fiilor noștri. Cit va avea țara aceasta o istorie, una din frumoasele pagini... va fi aceea a lui Alexandru Ioan I.

De atunci, toți cei care treceau prin fața palatului domnesc de la Ruginoasa, sau pe lingă biserica „Treierarhi” din Iași, unde au fost strămutate mai tirziu rămășițele pămîntesti ale lui Cuza, își descopereau cu smerenie capetele. Numele lui Cuza este și azi un mare simbol. De numele lui se leagă acele fapte mărețe de împlinire a unor vechi aspirații și năzuințe ce și-au găsit un puternic ecou în conștiința națiunii, de numele său sînt legate acele începuturi care au așezat temelii de granit României moderne, României socialiste de azi. Timpul, care așează pe fiecare la locul ce i se cuvine, i-a statuat lui Alexandru Ioan Cuza locul de mare cinste și venerație în istoria neamului românesc, acela de înfăptuitor al unei opere pe care a creat-o cu adîncă iubire de țară.

ROMEO CREȚU

Ciobanu) și gazda sa (Margareta Pogonat). Mai apar Ștefan Ciubotărașu, George Calboreanu, Dan Nuțu și alții.

Din istoria mai veche și mai nouă a patriei noastre se inspiră alte două pelicule pentru care filmarea se termină în aceste zile. Din nvela lui Negruzzi „Soblețki și plășeșii” își ia subiectul filmul Simbata morților realizat de Virgil Calotescu. Cităm din bogata distribuție numele actorilor Ștefan Ciubotărașu, Amza Pellea, Ilarion Ciobanu, Ion Dichiseanu. Celălalt film, Măriuca, este închinat unei fetițe eroine a primului război mondial — Măriuca Zaharia. Un film cu multe debuturi; alți doi regizori Constantin Neagu și Titel Constantinescu cit și eleva leșeană Brîndușa Hudescu, în rolul titular.

Alți tineri regizori încearcă să ne probeze talentul în lunile următoare. Noi absolvenți ai Institutului Radu Gabrea cu filmul Prea mic pentru un război atît de mare (scenariu D. E. Popescu) și Șerban Creangă cu filmul Căldura (scenariu Horia Pătrașcu).

Zilele acestea încep filmările conduse de regizorul Manole Marcus care va transpune pe celuloid un scenariu de Ion Grigorescu ce evocă — prin intermediul destinului zburcumat al unui tînăr utecist — episoade ale grevelor petrolștilor din 1933. Filmul se intitulază Singur.

O încercare îndrăznească de a valorifica folclorul românesc o întreprinde în filmul cu un titlu oarecum de documentar — La izvoarele frumuseții — regizorul Alecu Croitoru. Este vorba de un film „cu acțiune” care își propune să întegreze în desfășurarea sa pe

lingă minunate peisaje, farmecul unor datini, al cîntului și jocului popular. Nu știm cit de organic se vor lega toate acestea, dar frumusețea folclorului nostru e o garanție că această baladă cinematografică va fi urmărită cu interes.

Vechea și constanta prietenă a celor mai mici cineaștilor, regizoarea Elisabeta Bostan („muzica” lui „Năică”) lucrează pentru această basmul Tinerețe fără bătrînețe. Personajele de basm vor împrumuta pentru ecran chipurile actorilor Emanoil Petruț, Nicolae Secăreanu, Ana Szelez, Carmen Stănescu.

Și, în sfîrșit, genului aventurilor — gustat de atîta spectatori de toate vîrstele — s-au adresat primele coproducții ale anului: nu mai puțin de patru ecranizări după Fenimore Cooper realizate în colaborare cu firma „Franco-London Film”: Ultimul mohican, Aventuri în Ontario, Vinătorul de cerbi și Preeria. O altă coproducție este evocarea în două seri a Bătăliei pentru Roma făcută de regizorul Robert Siodmak în colaborare cu Sergiu Nicolaescu. Distribuția cuprinde o seamă de stele ale ecranului mondial printre care Laurence Harvey, Orson Welles, Sylva Koscina alături de care vor apărea actorii români Florin Piersic, Ion Dichiseanu, Emanoil Petruț, Fory Etterle.

Nutrim speranța ca toate aceste realizări să contribuie la un bilanș cit mai consistent din punct de vedere calitativ al acestui an cinematografic. Varietatea tematică a filmelor, tinerii regizori care le semnează, — foști printre cei mai promițători studenți ai ultimelor promoții —, sau numele unor

SLATINA = ALUMINIU

(Urmare din pag. 1)

probleme gospodărești acute. Dar acum iată, se constată că rețeaua comercială nu ține ritmul, că ne trebuie o scenă mai largă și o instituție teatrală în principiu, pentru formațiile reputeate pe care slătineții le cer, dar care nu se prea încumetă să ne viziteze fiindcă n-au unde să evolueze.

— Cred că mai poate fi vorba și de niște mutații calitative petrecute în psihologia masei de oameni.

— Observ în stilul personal — aceasta însemnând limbajul, manierele, îmbrăcămintea, — schimbări radicale. Slatina era un oraș „liniștit” și acum este un oraș agitat. E vorba desigur de o agitație pozitivă, în care fiecare și orașul întreg năzuiesc tot timpul spre alte dimensiuni ale vieții. Au pretenții pe care nu le-au avut cindva și care țin organic de viața modernă. La aniversarea celor șase secole am primit un premiu substanțial, în bani, care a luat drumul investițiilor edilitare. E vorba de a aduce orașul și a-l menține la nivelul exigențelor moderne.

UZINA

Dintr-un cuptor într-altul, aluminiul se strecoară pe sub invelighul de zgură ca un șarpe pe sub frunze. Operația se numește „transvazare”. Termenul îl aflu de la Alexandru Budan, cuptor în vîrstă de 36 de ani. Cine s-a dus în Valea Mare acum șase ani, l-a întîlnit la sapă pe cîmpul cooperativei agricole. De la el mai aud termenul de omogenizare a metalului, de silicați și de „Sial” (combinația aluminiului cu siliciul, din care se fac piese de motor). Dacă aș zăbovi aș mai afla și altele. Nu mai țin minte în ce brigadă a lucrat la cooperativă și se pare că noțiunile noului univers l-au asaltat, dîndu-i emoții puternice, alungîndu-l din cap imagini

și termeni vechi sau suprapunîndu-se acestora.

La secția chele, cea de electroliză, meseria de bază e cea de podist. Cocoțat pe o mașină grea, de o formă ciudată, un om desfășoară în clipa aceasta toată gama de operații. Scoate un anod uzat din baie și în gura de iad, care rămîne roșie dedesubt, introduce altul nou. Printr-un orificiu pulverizează de jur-împrejur praful de alumina. Într-o clipă totul devine alb. Sub stratul acesta imaculat bîntuie marile energii ale procesului de electroliză. Podistul lucrează cu tactul unui dentist. Parcă ar pune plombe. Are 34 de ani. Acum cinci ani era brigadier la Coteana. Îl cheamă Constantin Floricel, locuiește în blocul nr. 1 din str. Libertății; are trei copii la liceu.

— Ce dorești să-ți ajungă copiii?
— Profesori!

Vorbește curgător, orășenește, e sigur pe el. Din vechea timiditate țărănească n-a mai rămas nimic. Este un muncitor autentic, ca mod de viață și concepție. Transformarea s-a făcut în 5 ani. Autor: industria metalurgică slătineană.

Țărani din Valea Mare, Coteana, Brebani, Pleșoi și alte sate ale județului Olt au venit în capitala județului pentru prima dată în viața lor nu ca să vîndă ouă și brînză de vaci, ci atrași de mirajul aluminiului. Lîngă uzina de aluminiu s-au amplasat în '968 încă două mari obiective industriale: o fabrică de produse cărbunoase și o altă de prelucrare a aluminiului. În cinci ani orașul a crescut cu 11000 de locuitori. O catedră universitară din București, sub conducerea profesorului Stahl, a desfășurat în ultimii doi ani un studiu sociologic pe tema: „Tendința populației din zona preorășenească a Slatinei și din cuprinsul județului, de migrare spre industrie”.

„Alro” — aluminiul românesc slătinean — este efigia contemporană a Slatinei și a noului județ Olt.

Victor Eftimiu la 80 de ani

Cînd l-am văzut înția dată, Victor Eftimiu împlinise 50 de ani, iar eu abia depășisem 20. M-am dus la el să-i cer o poezie pentru o revistă pe care o editam la Giurgiu. L-am salutat, timid, și abia mi-am mormăit numele. Datorită acestei timidități, el a crezut că vreau să-i dau vr-un manuscris pe care să mi-l recomande la editură.

— Scoate-l, să-l văd, mi-a spus el după ce m-a poftit să șed. Ce e: piesă, un volum de poezii, proză?

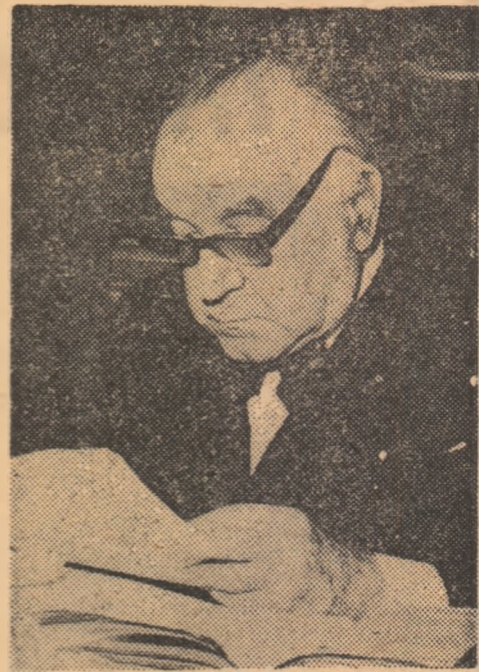
Am început să mă bilbfii.

— Maestre... N-am nici un manuscris.

— Cum se poate? Oricare tînar cînd vine la mine, aduce și-un manuscris. Dumneata nu scrii?

— Am scris. Unele le-am și publicat. La un volum încă nu m-am gîndit. Eu sînt... redactorul revistei... de la Giurgiu. Am venit pentru o colaborare.

Am schimbat repede subiectul discuției. Maestrul cunoștea revista. I-o trimiseseam acasă și o citise. Mi-a spus că unii dintre colaboratori — Zaharia Stancu, Șt. Roll, Emil Gulian, Maria Arsene, Aurel Mărculescu și alții — îi sînt prieteni. M-a întrebat ce tiraj are. M-a sfătuit cum să îmbunătățesc revista, înființînd noi rubrici și apelînd și la alte condeie, în special din cadrul județului și orașului meu. Mi-a dat apoi o poezie și mi-a promis că îmi va mai trimite și alte colaborări. Și, într-adevăr, cu acel număr, Victor Eftimiu, unul dintre scriitorii cei mai de seamă ai țării noastre, a semnat o poezie, o povestire sau un articol în fiecare număr al revistei din Giurgiu. Gestul lui mi s-a părut cu atât mai nobil, cu cît unii tineri scriitori și poeți din acea vreme, care izbutiseră să publice în revistele din București au refuzat, plini de ei, să colaboreze sub motiv că nu publică decît la reviste de prestigiu. Victor Eftimiu s-a dovedit binevoitor nu numai față de modesta revistă din Giurgiu. Numeroase publicații editate de studenți, elevi și profesori — din Capitală sau din alte orașe ale țării — primeau de la el colaborările solicitate. În cei aproape 65 de ani de activitate literară (maestrul Victor Eftimiu a început să scrie de tînar, la vîrsta de 16 ani fiind redactor șef al unei reviste), a muncit cu pasiune, dînd poporului opere strălucitoare, cunoscute în țară și peste hotare. Dacă ar fi să înșirăm numai titlurile lucrărilor sale, n-ar încapa în paginile acestei reviste. Poemul dramatic *Inșirte mărgărite*, piesele *Cocoșul negru*, *Prometheu*, *Meșterul Manole*, *Rapsozii*,

Atrizii, Ringala, Achim, Stîrșitul pămîntului, *Dansul milioanei*, *Omul care a văzut moartea*, *Doctor Faust vrăjitor*, *Parada* și altele sînt numai cîteva din lucrările sale. Paralel cu activitatea de dramaturg, Victor Eftimiu a publicat și numeroase volume de poezii. Numai sonetele publicate întrec numărul de 1000, fiind unul dintre cei mai fecunzi autori ai lumii în acest domeniu al artei. A scris peste 20 de romane și volume de nuvele, a publicat volume de memorii, precum și aforisme și maxime, neegalate încă în literatura noastră.

Victor Eftimiu publică în presă, fiind și un excelent ziarist. S-a aflat mereu pe baricadă, în apărarea drepturilor omului. Cei mai vîrstnici își amintesc de articolele scrise de el acum 30—40 de ani. În diferite publicații democratice, împotriva fascismului Articolul „Jos laba de pe tricolor”, îndreptat împotriva unuia dintre rechini presei de dreapta, — care l-a dat în judecată — i-a adus un merit triumf.

Astăzi, la venerabila vîrstă de 80 de ani, Victor Eftimiu este la fel de energic ca și în tinerețe. Este prezent la radio și televiziune. Aproape că nu există publicație în care el să nu semneze fie o poezie sau altă bucată literară fie un articol. Revista „Albina”, care îl numără printre cei mai valoroși colaboratori ai săi, îi urează scriitorului mulțumiri, să ne dea noi opere valoroase.

SERBAN NEDELICU

realizatori de talent trecute pe genericul altor filme sînt tot atîtea promisiuni pentru un an cinematografic bun. Dar despre toate aceste pelicule vom vorbi mai pe larg în decursul anului în cadrul rubricii noastre de film.

SPORT

Renunțarea la complexe!

Strălucita performanță a celor unsprezece băieți ai noștri care au oficiat în „templul fotbalului” — cum este supranumit stadionul londonez Wembley — ne face să ne întoarcem față cu o clipă mai de vreme, în plin decor hibernal, spre sportul „rege”. Spun „strălucita performanță” pentru că, indiferent de forma în care se aflau insularii, să terminî la egalitate în patria fotbalului și a campionilor mondiali, reprezintă cel mai bun rezultat înscris vreodată de fotbalul nostru pe

o tablă de sport din afara granițelor. Pentru că, acasă am mai întrecut noi foști campioni mondiali — Uruguay, R.F. a Germaniei precum și alte echipe „de marcă”: Cehoslovacia, Spania, Portugalia — dar cum jucam „afară”... Or, maturitatea unei echipe — naționale sau de club — se verifică la jocurile în deplasare.

Poate părea paradoxal dar cea mai „majură” s-a dovedit a fi tocmai cea mai tînară reprezentativă din istoria fotbalului românesc. Stimulați poate și de excepția pe care tradiționalistii englezi au făcut-o în preția meciului pentru ei — pentru înția dată unei naționale oaspete l s-a permis să se antreneze pe celebrul gazon tuns în pătrate de pe Wembley — tinerii noștri s-au întrecut pe sine a doua zi, lăsînd în tribune, după cum remarca presa engleză „o impresie admirabilă”. Și nu numai rezultatul ne onorează ci și faptul că a fost obținut după un joc în care ne-am dovedit a fi de cele mai multe ori la înălțimea ilustrului partener. O confirmare a prestigiului de care a început să se bucure în Anglia, fotbalul românesc este și faptul că s-a convenit ca de acum înainte, confruntarea fotbalistică româno-engleză să aibă loc în fiecare an.

Dar cel mai important rezultat ni se pare a fi nu 1—1 în sine ci renunțarea la complexe care în-

soseau totdeauna evoluția reprezentivelor noastre în deplasare. 1—1 și felul în care a fost obținut — nu printr-o apărare disperată ci cu un joc lucid, relaxat — poate constitui semnalul unui reviriment, un punct de plecare către o ascensiune spre înălțimile ierarhiei fotbalistice. Nu ne mai dorim decît ca asemenea rezultate să fie înregistrate și în meciurile oficiale...

VLADIMIR PANĂ

Să ne cunoaștem scriitorii

Dacă s-ar face o anchetă în rîndul tineretului, s-ar dovedi că aceștia îi recunosc mai lesne după chip pe actori, sportivi sau soliști de muzică

ușoară decît pe minutorii condeiului. Și televiziunea are partea ei de vînd. Abia în ultima vreme se pare că a înțeles dorința legitimă a telespectatorului de a-i cunoaște pe scriitorii, de a-i vedea cum arată la înfățișare, de a afla din gura lor amănunte privind procesul de creație.

Intr-una din serile trecute, Ecranul literar ne-a făcut cunoștință cu autorii volumului „Romania antiqua” — poetul Ion Brad și cel care a completat versurile prin imagini fotografice, Ion Miclea. După o discuție care ne-a descoperit sensul acestei fructuoase colaborări, actorul Silviu Stănculescu a interpretat cu căldură cîteva poeme.

Și iată, că la o emisiune de Debuturi unde ne-am obișnuit să-i vedem doar pe tinerii soliști de muzică ușoară, criticul Gheorghe Achîței ne-a prezentat doi tineri poeți pe Mihai Duțescu și Ovidiu Hotinceanu.

În Prim plan l-am văzut și ascultat pe maestrul Victor Eftimiu explicîndu-și nu creația ci modul de a crea, depănînd plîcunile înstructive amintiri. Printre altele ne-a atras atenția o frază: „scriitorul să nu fie o simplă legendă pe care îl cunoști numai din cărți, ci să fie... adevărat”. Oare a înțeles și televiziunea că se impune o mai frecventă prezență a condeiilor noștri pe micul ecran? Să sperăm.

A. C.

EXPERIENȚA „SOIUZ-4” ȘI „SOIUZ-5”

PATRU OAMENI ÎN COSMOS

Șatalov

Volinov

Hrunov

Eliseev

Al doilea an din cel de al doilea deceniu al erei cosmice a pășit în istorie punctat de câteva evenimente astronautice importante. Primul a fost lansarea spre planeta Venus, la 5 ianuarie a.c., a stației interplanetare automate sovietice „Venus-5”. Au urmat apoi, la scurte intervale de timp, lansarea în aceeași direcție a stației „Venus-6” (la 10 ianuarie a.c.) și plasarea pe orbite în jurul Pământului a navelor cosmice „Soiuz-4” la 14 ianuarie și „Soiuz-5” la 15 ianuarie a.c. La bordul navei cosmice „Soiuz-4” s-a aflat, la început, astronautul Vladimir Șatalov, iar la cel al navei „Soiuz-5”, — astronautii Boris Volinov, Evgheni Hrunov și Alexei Eliseev. Așadar, la un moment dat se aflau în spațiul cosmic patru fii ai poporului sovietic, patru temerari cercetători ai spațiului cosmic. În cele câteva zile cit au zburat în jurul Pământului ei au efectuat un mare volum de muncă, furnizând științei date deosebit de interesante și prețioase.

Astfel, pentru prima dată în istoria zborurilor cosmice, s-a demonstrat posibilitatea asamblării în spațiu a unei stații cosmice locuite. Într-adevăr, joi 16 ianuarie, ora 11 și 20 de minute, ora Moscovei, a avut loc joncțiunea navelor „Soiuz-4” și „Soiuz-5” prin manevre efectuate de piloți și cu ajutorul aparatelor electronice de la bord.

Ulterior, cosmonauții Evgheni Hrunov și Alexei Eliseev au îmbrăcat costumele de scafandru și au ieșit prin ecluza compartimentului orbital al navei „Soiuz-5” în spațiul cosmic. După ce au făcut timp de o oră, un șir de experiențe și observații în spațiul cosmic, ei au trecut în compartimentul orbital al navei „Soiuz-4”, unde și-au scos costumele de scafandru și și-au ocupat nobile locuri alături de comandantul acestei nave, Vladimir Șatalov. Astfel, pentru prima oară în lume a fost înfăptuită trecerea a doi cosmonauți dintr-o navă cosmică într-alta. Se apreciază că această cetezătoare experiență creează condiții pentru îndeplinirea în Cosmos a unor astfel de operații, cum sînt schimbarea echipajelor stațiilor orbitale de lungă durată, ori salvarea echipa-

Jelor navelor cosmice în cazul unor avarii.

Comentind performanța navelor cosmice sovietice „Soiuz-4” și „Soiuz-5”, oamenii de știință care lucrează în domeniul astronauticii apreciază deosebit de favorabil experiențele sovietice făcute cu aceste nave. Astfel, A. Walsh, secretarul executiv al Administrației naționale pentru problemele aeronauticii și cercetarea spațiului cosmic — NASA — din S.U.A., spune că realizările dobîndite cu ajutorul navelor cosmice „Soiuz-4” și „Soiuz-5” reprezintă „un interesant și important pas” în explorarea Cosmosului. „Joncțiunea navelor cosmice sovietice „Soiuz-4” și „Soiuz-5” — scrie Bernard Lovell, director al Observatorului astronomic „Jodrell Bank” din Anglia — plasează Uniunea Sovietică cu patru ani avans față de Statele Unite ale Americii în domeniul tehnicii de apropiere și cuplare a navelor spațiale orbitale”. Semnificativă este și declarația făcută de conducătorul Observatorului din Bochum (R. F. a Germaniei). G. Kanisky a declarat, referindu-se la joncțiunea navelor cosmice sovietice, că această realizare constituie, împreună cu trecerea echipajelor de la o navă la alta, o experiență deosebit de interesantă. Ea a demonstrat, în primul rînd, că Uniunea Sovietică poate să realizeze salvarea cosmonauților și, în al doilea rînd, că a fost elaborată metoda de creare a unor stații cosmice. „Noi, a spus în continuare Kaminsky, considerăm că realizarea la care am asistat va intra în istoria astronauticii ca începutul cuceririi economice a spațiului cosmic, astfel încît, cu cheltuieli minime, să poată fi obținut efectul cel mai mare”.

Felul cum s-a făcut joncțiunea navelor sovietice, cum au trecut cosmonauții dintr-o navă în alta și cum au revenit apoi pe Pământ, ne arată, fără putință de tăgadă, gradul înalt de perfecționare la care au ajuns navele cosmice sovietice, pregătirea remarcabilă a cosmonauților sovietici, capabili să execute experiențe din ce în ce mai grele și mai complicate pe drumul cuceririi Cosmosului.

S. LAZĂR

IRIGAȚIILE ȘI SALINITATEA

Una dintre problemele pe care le ridică extinderea irigației constă în posibilitatea degradării terenurilor amenajate, prin concentrarea sărurilor peste limita de toleranță la salinitate a plantelor. Aceasta are drept urmare scăderea producției agricole și pierderea fertilității solului.

Pentru a informa pe cititorii noștri asupra unor aspecte deosebit de importante ale acestei probleme ne-am adresat tovarășului dr. ing. AL. MAIANU, șeful Laboratorului de salinitate și soluri aluviale al Institutului de cercetări pentru îmbunătățiri funciare și pedologie, specialist cunoscut în țară și peste hotare în probleme de salinitate.

— Care este situația actuală a salinității solului în țara noastră ?

— Suprafața de teren ocupată cu soluri saline naturale este relativ redusă — maximum 400 000 ha (circa 2,5 la sută din suprafața agricolă a țării). În prezent aceste terenuri sînt ocupate cu pășuni neproductive sau slab productive. Suprafața terenurilor care prezintă condiții de salinizare potențială este însă cu mult mai mare, depășind un milion ha. De fapt, suprafața de teren care se poate saliniza secundar într-o perioadă lungă de timp, în lipsa aplicării de măsuri preventive, reprezintă mai mult decît dublul celei indicate.

Datorită extinderii irigațiilor numai în ultimii ani, procesele de salinizare secundară nu au afectat în țara noastră suprafețe mari de teren. Ele sînt însă prezente oriunde s-au aplicat lucrări de indiguire, în cadrul zonei de stepă, și s-au dezvoltat rapid în câteva sisteme de irigație din Lunca Dunării, unde s-au aplicat inițial măsurile corespunzătoare de prevenire și combatere.

— Care este stadiul cercetărilor în această privință ?

— În țara noastră, cercetări asupra salinizării secundare s-au inițiat cu peste 12 ani în urmă, ceea ce situează România printre primele țări pe glob în această privință.

Cercetările efectuate la Laboratorul de salinitate din Institutul de cercetări pentru îmbunătățiri funciare și pedologie au dus la stabilirea, pentru prima dată, a mecanismului proceselor de salinizare secundară a solului în cele mai reprezentative situații din sistemele de irigație actuale, mai ales din Lunca Dunării. Aceasta a permis stabilirea metodelor de prevenire și combatere a acestor procese, respectiv găsirea metodelor de ameliorare a solurilor deja salinizate secundar. Sinteza cercetărilor efectuate pe plan mondial și în țara noastră cu privire la acest subiect a fost făcută în monografia „Salinizarea secundară a solului”, editată în anul 1964 în țara noastră. Ea este de fapt prima monografie pe plan mondial cu acest subiect.

— Vreți să ne citați câteva realizări ?

— În marile sisteme de irigație care se execută în prezent în țara noastră, cum sînt Sistemul Carasu din

Dobrogea, Sistemul Terasa Brăilei și altele, precum și în cele ce se proiectează în restul Cîmpiei Române, predomină, în proporție de 80 la sută, tipurile de amenajare, care exclud practic infiltrațiile din rețeaua de aducțiune și alimentare cu apă cum sînt: irigația prin aspersiune din canale captușite sau jgheaburi prefabricate de beton; irigația prin aspersiune cu aripi transportabile, alimentate la hidrant, dintr-o rețea subterană sub presiune etc. Numai în proporție de 20 la sută se aplică irigația prin scurgere la suprafață, pe brazde și fișii, dar și în acest caz canalele de aducțiune și alimentare sînt captușite pentru a se reduce la minimum posibilitatea alimentării apelor subterane prin infiltrație din rețea. Deși mult mai scumpe decît sistemele de amenajare vechi, extensive (cu canale de pămînt și cu distribuirea apei exclusiv prin scurgere la suprafața solului) avantajele noilor sisteme sînt mari, datorită prevenirii degradării solului, pe lîngă faptul că se realizează o alimentare a solului și pantelor cu apă mult mai uniformă și cu norme mai mici.

Rezultate bune s-au obținut și în cazul folosirii metodei de irigație prin submersiune, la cultura orezului. Rezultatele experimentale valoroase obținute pînă în prezent la Centrul experimental Bertești, din Lunca Dunării, se aplică în prezent în producție pe suprafețe mari. În această zonă s-au executat în anul trecut 3 000 ha, cea mai mare amenajare de orezărie din țară, reprezentînd circa 50 la sută dintr-o amenajare care va fi, în următorii ani, cea mai mare din Europa. Pînă în anul 1975 se va realiza în Lunca Dunării, între Ialomița și Siret, un bazin orizicol pe sărături, care va produce peste 40 la sută din necesarul de orez al țării.

— Cu ce vă ocupați în prezent în mod special pe linia prevenirii și combaterii salinizării secundare a solurilor irigate ?

— Pentru a se lua noi măsuri de prevenire și combatere este necesară cunoașterea evoluției solului după începerea irigației. În acest sens, institutul are în obiectiv organizarea unor laboratoare zonale de prognoza evoluției solurilor cu condiții de salinizare din principalele sisteme de irigații. Astfel de laboratoare se vor organiza la București, Brăila, Constanța, Craiova și la Timișoara sau Oradea, urmărind evoluția adîncimii și mineralizării apelor subterane și a salinizării solului. Aceste laboratoare vor da semnalul de alarmă pentru aplicarea unor măsuri preventive suplimentare celor avute în vedere la amenajare. Scopul este menținerea și sporirea fertilității solurilor irigate și evitarea degradării lor prin procese de salinizare secundară și alte procese de acest fel.

Interviu realizat de
HARALAMBIE LEREA

ACTUALITATEA ȘTIINȚIFICĂ

CERCETĂRI ASUPRA
CURTURILOR DE ȚESUTURI

În urma unor multiple investigații clinice prin metoda culturilor de țesuturi canceroase umane, efectuate la peste 14 000 de cazuri, cercetătorii Institutului de Anatomie Patologică „Dr. V. Babeș”, din București, au acumulat o serie de indicii interesante cu privire la evoluția și diagnosticul bolii canceroase la femei. Rezultatele obținute pînă în prezent cu ajutorul metodei românești de cito-diagnostic au arătat complexitatea reacțiilor conduse de hormoni, influența infecțiilor multiple asupra apariției și dezvoltării bolii etc. — fenomene care deschid calea cunoașterii și folosirii factorilor de organism în evoluția și terapia cancerului.

ELICOPTER PENTRU
AGRICULTURĂ

În agricultura italiană se folosește un elicopter cu motor cu șase cilindri și răcire cu aer, pe care se montează un aparat de stropit cu o lățime de lucru de 30 m. La fiecare zbor se stropesc o suprafață de 2—13 ha. Încărcarea aparatului de stropit durează numai un minut și 20 de secunde. Rezervoarele lui au o capacitate de 200 litri; ele fiind amplasate de ambele părți ale corpului elicopterului.

VALOAREA NUTRITIVĂ
A PÎINII

Un kilogram de pîine conține pînă la 2 miligrame fluor. De aceasta depinde în mare măsură bunăstarea dinților noștri.

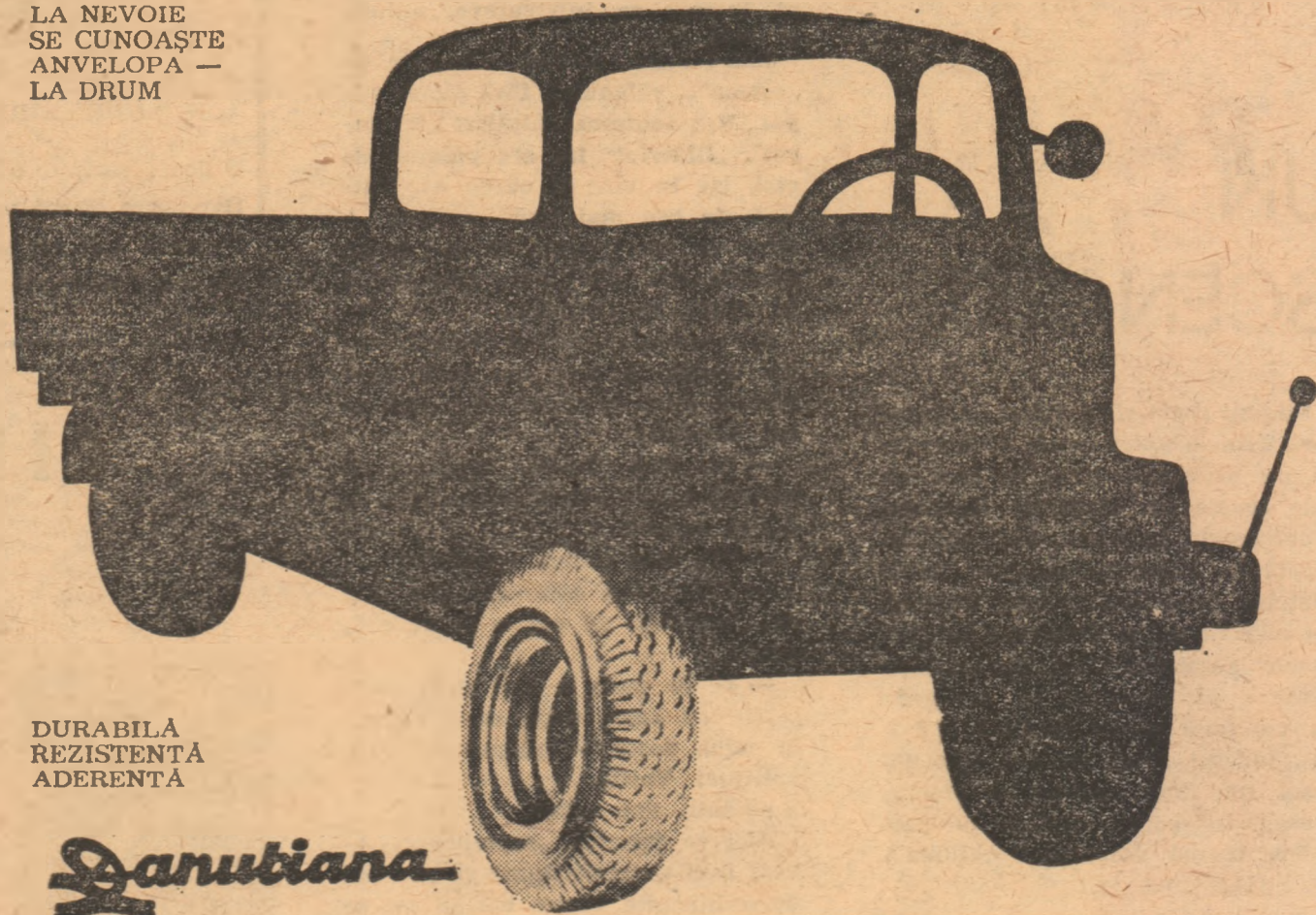
Pîinea conține opt grupe de vitamine care au o influență favorabilă asupra formării celulelor dermice. Pîinea înlesnește metabolismul și alimentarea pielii cu sînge, are un efect favorabil asupra metabolismului, alimentează corpul cu vitamine.

NU LĂSAȚI
BANII ÎNCHIȘI
ÎN STICLE
ȘI BORCANE!

VALORIFICAȚI STICLELE ȘI BORCANELE
GOALE LA MAGAZINELE ALIMENTARE,
LA CENTRELE DE ACHIZIȚIE SAU LA
ACHIZITORII CARE VĂ VIZITEAZĂ LA
DOMICILIU.

PRIETENUL
LA NEVOIE
SE CUNOAȘTE
ANVELOPA —
LA DRUM

DURABILĂ
REZISTENTĂ
ADERENTĂ

Danubiana

ANVELOPA IDEALĂ PENTRU
AUTOCAMIOANE ȘI AUTOBUZE

Începînd din luna ianuarie 1969

Casa de Economii și Consemnațiuni majorează nu-
mărul și valoarea ciștigurilor pe care le acordă la tra-
gerile la sorți lunare ale obligațiunilor C.E.C.

Obligațiunile C.E.C., unul din va-
riatele instrumente de economisire
aflate la dispoziția populației din
întreaga țară, constituie un mijloc
avantajos de păstrare și sporire a
veniturilor bănești personale, fapt
confirmat de numărul tot mai mare
de depunători care le utilizează.

Ca urmare a solicitării crescînde
a obligațiunilor C.E.C. în rîndurile
populației de la orașe și sate, care
a dus la creșterea depunerilor pe
acest instrument de economisire,
Casa de Economii și Consemnațiuni
majorează începînd cu luna ianua-
rie a.c., atît numărul cît și valoarea
totală a ciștigurilor în bani pe care
le acordă posesorilor de obligațiuni
C.E.C.

Astfel, numărul ciștigurilor ce se
acordă la o tragere la sorți lunară
se majorează de la 2 112 cite au fost
acordate la tragerile anterioare, la
2 887, iar valoarea acestora crește
de la 2 215 000 lei, la 2 830 000 lei.

Prin această importantă sporire a
numărului și a valorii ciștigurilor,
posesorii de obligațiuni C.E.C. vor
beneficia anual de 36 644 ciștiguri în
valoare totală de 33 960 000 lei. Nu-
mai ciștigurile acordate în plus în
cele 12 trageri la sorți lunare care
au loc în decursul unui an se ridică
la 9 300, iar valoarea lor la 7 380 000
lei.

Valoarea individuală a ciștigurilor
se menține în continuare neschim-
bată, acordîndu-se la fiecare tragere
la sorți lunară, ciștiguri de 100 000
lei, 75 000 lei, 50 000 lei, 25 000 lei,
10 000 lei, 5 000 lei, 2 000 lei, 1 000 lei
și 800 lei.

Pe obligațiuni C.E.C., la fel ca și
pe librete de economii pot fi eco-
nomisite sumele necesare în vede-
rea construirii de locuințe, procura-
rea de autoturisme sau în diferite
alte scopuri. Datorită faptului că
sînt instrumente de economisire „la
purtaător” (nenominale), obligațiunile
C.E.C. se cumpără sau se vînd fără
nici o formalitate, la simpla cerere

verbală a depunătorului, la oricare
unitate C.E.C. și poștală din țară.
Obligațiunile au valori fixe de
200 lei, 100 lei, 50 lei și 25 lei. Nu-
mărul și valoarea obligațiunilor care
pot fi procurate de un depunător
sînt nelimitate.

În afara sporirii sumelor depuse
prin ciștiguri în bani, posesorii de
obligațiuni beneficiază la fel ca
toți ceilalți depunători și de avanta-
jele generale ale păstrării banilor la
C.E.C.: GARANȚIA STATULUI A-
SUPRA SUMELOR DEPUSE, ACES-
TEA FIIND ORICIND RESTITUITE
LA CERERE, PĂSTRAREA SECRE-
TULUI PRIVIND NUMELE DEPU-
NĂTORILOR ȘI OPERAȚIUNILE
EFECTUATE, SCUTIREA DE ORI-
CE IMPOZITE ȘI TAXE A DEPU-
NERILOR ȘI CIȘTIGURILOR.

Înlesnind depunătorilor pe obliga-
țiuni C.E.C. păstrarea acestora în
deplină siguranță și satisfăcînd do-
rințele acelor care vor să aibă și
posibilitatea stabilirii vechimii depu-
nerilor pe obligațiuni, Casa de Eco-
nomii și Consemnațiuni le oferă po-
sibilitatea de a le primi obligațiunile
în păstrare la unitățile sale. Primi-
rea în păstrare a obligațiunilor se
efectuează numai de filialele C.E.C.
Valoarea obligațiunilor ce pot fi de-
puse spre păstrare la C.E.C. nu poate
fi mai mică de 1000 lei. Obligați-
unile depuse spre păstrare la unită-
țile C.E.C. participă la fel ca și cele
aflate asupra depunătorilor la tra-
gerile la sorți lunare.

Sporirea sumelor depuse prin im-
portante ciștiguri, sistemul simplu
și rapid de cumpărare sau vînzare,
ca și posibilitatea păstrării în de-
plină siguranță la unitățile Casei de
Economii și Consemnațiuni, fac ca
obligațiunile C.E.C. să fie tot mai
mult solicitate de populația de la
orașe și sate, numărul depunători-
lor pe acest instrument marciînd o
creștere continuă.

- 1 NEGRU
- 15 VIOLET
- 6 VERDE OLIV
- 18 GRI TOP
- 3 BLEU VERT
- 25 CARMIN
- și în orice alte
culori și nuanțe

Respectați modul de întrebuițare indicat pe fiecare
plic „G A L U S”
Consultați tabelele de culori „G A L U S”

MOZAIC

USTUROIUL : CONDIMENT ȘI MEDICAMENT

Usturoiul, a fost, este și va fi, un
condiment delicios.

Anatomistul grec Galien numea
usturoiul „un medicament pe bază
de opiu”. Cum s-ar spune, încă din
antichitate, erau recunoscute virtu-
țile terapeutice ale usturoiului. Este
un viermifug și un dezinfectant
bronhopulmonar, esența lui elimi-
nîndu-se prin căile respiratorii. De
asemenea, este recomandat celor bol-
navi de tuse convulsivă.

El este și un hipotensiv și anti-
sclerotic.

La iepurii hrăniți cu colesterol,
apoi tratați cu esență de usturoi, s-a
constatat că ateroscleroza nu se dez-
voltă.

De asemenea, s-a observat că, la
chinezi — mari amatori de usturoi
— afecțiunile canceroase sînt foarte
rare.

Iată de ce, putem renunța la anu-
mite reguli de... politețe, în fața
unui... mujdei de usturoi.

CEA MAI APRECIATĂ... BAUTURA

„Băutura cea mai bună este apa de
izvor!”, spune undeva poetul. Dar
iață că, poetul este confirmat și de...
statisticieni.

Astfel, ei au constatat că apa este
cea mai apreciată „băătură” în toată
lumea. O urmează laptele, cu un con-
sum de 2 000 milioane de hectolitri,
apoi ceaiul cu 1 500 milioane hecto-
litri.

Cantitatea cea mai mare de ceai o
consumă asiaticii, vin în ordine:
rușii cu 200 milioane hectolitri, ame-
ricanii cu 150 milioane, englezii cu
50 milioane etc.

După apă, lapte și ceai, în „clasa-
ment” se situează cafeaua și berca.

UN SCENARIU

Stimați regizori de filme de aventuri, aveți o unică șansă de a realiza un asemenea film, în care nu este nevoie de ficțiune, deoarece eroul există în carne, oase și... salopetă de șofer, se numește Vasile Mateiaș, domiciliat în satul Cotiglet, comuna Ceica, și figurează în „arhivele” autobazel I.T.A. Oradea. Este profilat pe aventuri în sectorul... agricol (mai precis la I.A.S. Udvișiș, județul Arad, unde a fost detașat un timp pentru a efectua transportul porumbului de pe parcelele fermei numărul 7 „Horea”). Deci, filmul, vă rog!

Crainicul: Aventura a început din senin, așa cum se stărnesc furtunile deșertului. Ideea i-a venit „eroului” nostru atunci când, întors de la lucru, a constatat cu uimire că pe

cimp sînt unele cantități de porumb nesupravegheate. Creierul a început să lucreze cu înfrigurare, miinile și mai și...

Iată-l acum, gonind în noapte, pe „coama”... volanului, fără pic de răgaz. N-a schimbat nicăieri „telegarul”. „Bidiviul” lui are plămîni de oțel, iar în vine îl curge o... benzină de cea mai bună calitate. A făcut un scurt popas ca să-l ia pe unchiul său, din Șiria, care venea în vizită la Cotiglet...

(Aici vocea crainicului dispare treptat, pentru a face loc vocii conștiinței, nu a șoferului, ci a unchiului acestuia).

— Da bine, Vasile. Spuneai că termini transportatul porumbului și mergi acasă?

— Păi, asta și fac, unchiule!

— Văd, dar camionul ți-e plin cu... porumb. Al cui e și unde îl duci?

— Îi de unde a fost prea mult și îl duc acolo unde nu-l, adică... la mine acasă — răspunse foarte spiritual Vasile.

— Măi, dar asta-i...

Aici se termină „secvențele”. Avem însă garanții ferme că orgarul de miliție din Tinca, oprind marea aventură a temerarului nostru șofer, va începe să „scrie” și al doilea „episod”.

MIHAI ALBU
corespondent

FIGURI

SFĂTUITORUL

Avem noi în sat un om, piinea lui Dumnezeu. Vasile, că așa îl cheamă, e mereu cu zîmbetul pe buze. Ai, n-ai nevoie de el, apare ca din pămînt și e mereu gata să te ajute. Numai că ajutorul lui se limitează la sfaturi. Nu

știu de unde le scoate, dar se pare că are un sac fără fund, plin cu sfaturi.

Acum, cînd au căzut ninsorile și s-a blocat drumul spre sectorul zootehnic, au venit oamenii, fără să-i cheme nimeni, ca să deschidă o cărare. Fiecare și-a adus cîte o lopată de acasă. A venit și Vasile, însă a adus cu el doar sfaturi.

— Bade Grigore, nu lua atît de multă zăpadă în lopată că obosești prea repede.

Văzînd că nu i se dă atenție, a trecut mai departe.

— Măi Gicule, nu prea ai spor. Abia de ieri trei fulgi pe lopată.

Gicu, s-a îndreptat din șale și i-a înfîș lopata lui Vasile. Acesta a holbat mai întii ochii, apoi, revenindu-și a început să ridă, ca și cum totul n-ar fi decît o glumă.

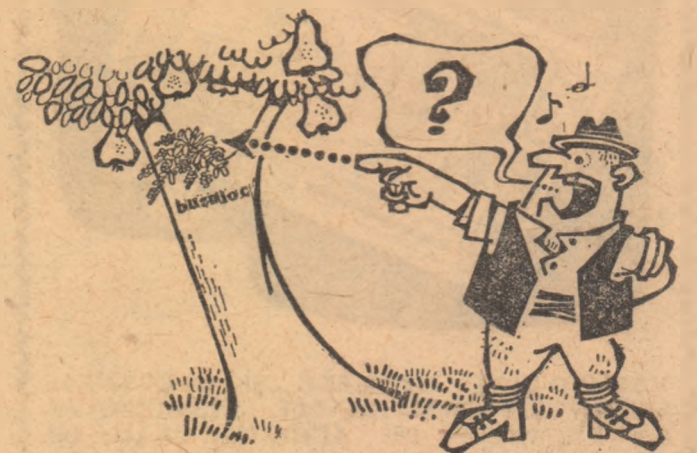
— Ce să fac cu ea?

— Păi, să-mi arăți cum să lucrez mai cu spor.

— Ehe, fi-aș arăta bucuros, și cît

Știi ce cîntec se interpretează?
Răspunsul — în numărul viitor

Desen
de AL. CLENCIU

STUPUL MUȘTELOR

Intr-un cîmpenesc decor,
Cu parfum de tei în floare,
Muștele, trecînd în zbor,
Au văzut un stup pe care

Niște oameni plini de zel
Îl făcuseră (știu bine!)
Ca să instaleze-n el
Un roi tînăr, de albine,

Și pe loc le-a năzărit
Muștelor (nu chiar tembele!)
C-ar fi foarte potrivit
Să îl locuiască ele!

Fagurii i-au împărțit
În odăi, laboratoare,
Ca să bizile tîhnit
Cîte-o muscă-n fiecare.

Iar pe-o firmă, sus, au scris
(Să se vadă-n perspectivă!)
Două vorbe cu dichis:
„UNITATE PRODUCTIVĂ”.

După asta au ținut
În modestul lor palat
O ședință de-nceput
Discuțînd, în rezumat:

— Priu urmare, facem miere!
— Facem, soro, nu zi ba!

— Cum? Și cînd? (Un pic tăcere)
— Cînd ne vom califica!

— Decl, nu-i musai într-un an?
— Nu! În cinci! În zece, poate!
— Dar atunci, ce scriem în plan?
— „Pagube... planificate”!

— Mă scuzați că vă-ntrecerup:
Ce mîncăm în astă vreme?
— E pe-alătura un stup
De albine... Nu-s probleme!

— Ne vor da din cota lor?
— Trebuie! Și asta pentru
Că obținem, proastelor,
Aprobare de la centru!

...Și-ani de-a rîndul, biziind
C-or să-ncerce, c-or să facă,
Alții se speteau muncînd
Numai ele... trai, neneacă!

Însă într-o ziulică
Stupul a rămas năuc:
S-a cam pus problema, cică,
Să mînince... ce produc!

Și, de-atunci, MORALA, -n fine
Și-ntr-un cap de muscă-i clară:
Ori se califică-albine
Ori, care nu poate... zboară!

STELIAN FILIP

Zîmbiți vă rog...

dacă puteți!

Nu este un depozit de ziare vechi, ci presa zilnică, pusă în vânzare la librăria din comuna Melinești, județul Dolj. Pentru a-și găsi ziarul dorit, cititorul are aceeași șansă ca atunci cînd bagă mina în borcan, pentru a extrage lozul cîștigător. La intrarea noastră în librărie, gestionara s-a grăbit să le aranjeze, dar fotoreporterul a fost mai iute de... obiectiv. Orice fotografie este o amintire. Sperăm că și acest aspect surprins pe peliculă va rămîne tot o amintire. Ce-i drept, cam neplăcută.

E. ZERONIAN

Epigrame

UNUI ELEV

Cînd învață
Face față.
Cum nu-i place să învețe,
Mai mult face fețe-fețe.

UNUI PRIETEN

Ca nouă să ne placă
Acum îi spunem clar:
Cinste să ne facă
Și fără de... pahar.

DOREL ȘORA